

Byggeforetagender. Men var det dog ikke meget bedre og billigere, om man rømmede op i Hovedstadens store Kunstsamlinger, for saa vidt de tilhøre Staten naturligvis, og lod en Del Kunstværker komme ud i Provinsmuseerne, hvor der er Plads nok, og hvor de ville komme til at gøre Gavn og Glæde hos en Mængde af de Mennesker, der dog paa en Maade skulle skatte og bidrage til deres Erhvervelse. Men vore kære Landsmænd her i Hovedstaden maa, tror jeg, i den Tid, der kommer, vænne sig en lille Smule af med at se alt for meget paa deres eget og være alt for meget optagne af deres egen Fortrinlighed; thi naar man er det, bliver man efterhaanden bornert og forstaar slet ikke, hvorledes man selv tager sig ud, set udefra. Jeg læste forleden Dag i et Kunstblad en Artikel om de Skovgaardske Freskomalerier i Viborg Domkirke, hvilke Freskomalerier jeg, i Parentes bemærket, paa det varmeste vil anbefale mine ærede Kolleger, navnlig dem, der være med til i Samlingen 1900—1901 at give den store Bevilling paa 120,000 Kr., at tage i Øjensyn. Men medens denne Artikel er fuld af Ros over disse mærkelige Kunstværker, endte Forfatteren med et Suk over, at denne herlige nationale Skat skulde være gemt ovre i det lille Viborg, paa den nøgne jydsk Hede, i denne gammeldags By. Dette er bornert. Det er, synes jeg paa en Maade, at gøre Danmark mindre, end det er, naar man vil koncentrere alt, hvad vi have af stort og godt; i Hovedstaden. Var det ikke bedre at gøre Danmark større ved at sprede det gode, vi eje, ud over hele Landet, saa at hele Landets Befolkning kan faa Del i det. Der har i de sidste Dage været en Meningsforskel mellem et Par ærede Medlemmer om, hvorledes man skulde betegne Fremkomsten af Loven om Menighedsraad. Der var et Medlem, der mente, det var en historisk Begivenhed, et andet Medlem mente, at det var for stærkt et Udtryk. Dette kan nu være en Smagssag. Men at Loven om Menighedsraad er en god Ting, derom gaar jeg ud fra, at vi alle kunne være enige, og denne gode Ting har allerede begyndt paa den smukkeste Maade paa forskellige Omraader at vise sine Virkninger. Jeg har Erfaringer for, hvorledes der omkring i Menighederne begynder at vaagne en Interesse for Kirkebygningerne. Man begynder at se paa Kirkerne som Menighedens Huse. Man begynder at interessere sig for, at Menighedshusene skulle være lige saa smukke og hyggelige

som de private Huse, og der begynder derfor at vaagne et friskt og dejligt Initiativ i Menighederne for at faa Kirkebygningerne satte i smuk Stand. Et Sted ønsker man et Orgel anskaffet, et andet Sted en ny Altertavle, et tredje Sted nogle Lysekroner o. s. v. Maa jeg ikke i den Anledning henstille til den højtærede Kultusminister at vogte over, saa vidt det staar i Ministerens Magt, at dette unge, friske Initiativ, som er ved at vaagne i vore Menigheder, ikke alt for meget støder an mod Myndighederne eller fremmede Interesser i Form af Kirkeejere, Provster, kongelige Bygningsinspektører eller lignende. Det kunde da gerne knækkes over og visne hen, inden det ret fik udfoldet sig.

Hvis jeg endelig til sidst, ligesom adskillige ærede Medlemmer have gjort, maa fremsætte en lille Ønskeseddel, vil jeg, aldeles bortset fra de gode, værdifulde Lovforslag, som den højtærede Regering har fremsat, udtale Ønsket om, at man efterhaanden og helst lidt snart fra Regeringen maa se Forslag om en frisindet Toldreform, der kan bringe Lettelse i Forbrugsskatterne til den store Befolkning, der ikke fik nogen Lettelse ved de direkte Skattelove. Jeg vil ogsaa gerne udtale Ønsket om, at vi snart maa komme til en Ulykkesforsikring for Landbrugets Arbejdere, der kan sætte dem paa lige Fod med Industriens, der kan løfte dem i deres egen Bevidsthed og komme dem til Hjælp økonomisk, naar de komme i Nød. Jeg er fuldstændig enig i, hvad der er blevet sagt i disse Dage om, at det er en utaalelig Fordomsfuldhed, en utaalelig Kritiksye, der fra adskilligt Hold er rettet mod Administrationen af vore Statsbaner. Jeg vil sige, at efter mit Skøn er det Tidspunkt snart kommet, da det bliver en uundgaaelig Nødvendighed, at vi faa et Dobbeltspor over Fyn. Jeg beundrer i Sandhed Jernbaneledelsen, at den med den Togkrydsning, der nu finder Sted, hvor der ofte samtidig kan holde 3 Tog ved en Station, er i Stand til at føre Togene frem til nogenlunde planmæssig Tid. Det er virkelig værd at paaskønne i Stedet for idelig at køre op med sine Fordringer og sin Kritiksye. Jeg mener, som sagt, at vi snart maa have dette Dobbeltspor; hvordan det saa skal gaa med Broen over Lille Bælt, ved jeg ikke, men det maa jeg saa overlade til min elskværdige Successor i Middelfartkredsen. Jeg tror, det der vil være i gode Hænder. Ganske vist har jeg en lille Mistanke om, at hans Smag for